

[Frode Jakobsen.]

på. I øjeblikket gælder det om at se verden i øjnene som den er, og det vil sige, at foreløbig gælder det om at leve sammen med atomvåbenet.

Må jeg til illustration sige til dem, der mener, at har man atomvåben, må man selvfølgelig også bruge dem, at en familie med en gashane i køkkenet er også givet i hinandens hænder, og det betyder ikke, at familien ikke kan skændes, ja, bruge korporligheder, men de ved, at der er noget, man skal holde fingrene fra. Det er det samme, det gælder for staterne om at lære.

Udenrigsministeren (Per Hækkerup): Jeg vil kun lige gøre den bemærkning til det ærede medlem hr. Aksel Larsen, at jeg vedrørende spørgsmålet Vietnam sagde, at vi fra dansk side er af den opfattelse, at der må tilstræbes en fredelig løsning på politisk plan af Vietnamspørgsmålet. Det er ikke ensbetydende med, at jeg på nogen som helst måde er enig i alle de udtalelser, det ærede medlem fremsatte vedrørende den amerikanske politik og holdning. Jeg er mere tilbøjelig til at give det ærede medlem hr. Erik Kragh ret i hans vurdering, at vi måske ikke altid tænker på, hvor meget der i givet fald står på spil, hvis konflikten i Vietnam ender med en Pekingsejr, men det spørgsmål er så kompliceret, det indeholder så mange faktorer, at jeg ikke føler trang til at udtale mig nærmere om det.

Jeg synes ikke, det ærede medlem hr. Helveg Petersen er retfærdig i sin vurdering af, hvad vi gør fra udenrigsministeriets side med hensyn til udenrigsøkonomien i forhold til andre, sikkerhedsmæssige, sider af vor udenrigspolitik.

Når vi har fået et så fyldigt materiale frem om udenrigsøkonomien, er det, fordi dette vedrørte en lang række ministerier, og det vedrørte erhvervene. Derfor blev der iværksat et vældigt undersøgelsesarbejde, hvori en lang række andre ministerier og

erhverv indgik. Hvor det drejer sig om den del af vor udenrigspolitik, der hænger sammen med det sikkerhedsmæssige, er det i det store og hele kun udenrigsministeriet, der beskæftiger sig med det, samt de private personer og enkelte foreninger og institutioner, som er interesseret i det. Derfor mener jeg ikke, det er helt retfærdigt at sige det på den måde. For udenrigsministeriets vedkommende tør jeg sige, at vi gør lige så meget, når det drejer sig om de anliggender, der vedrører den side af vor udenrigspolitik, som ikke er snævert udenrigsøkonomisk.

Man kan altid diskutere, om vi tager initiativer nok. Det har hele tiden været min opfattelse i den tid, jeg har haft med udenrigsministeriet at gøre, at Danmark skal tage initiativer i udenrigspolitisk henseende, og vi overvejer også til stadighed at tage initiativer. Jeg kan betro det ærede medlem, at der er adskillige tanker om initiativer fra dansk side, som endda har været ført temmelig langt frem i vore drøftelser, som vi har måttet lade falde, fordi den objektive politiske situation tilsagde os at gøre det. Men det må til gengæld også være en vurdering af, om det rigtige tidspunkt, om de rigtige forudsætninger for initiativer er til stede, der bliver afgørende for, om man skal tage et initiativ eller ikke.

Jeg kan altså prøve at gøre det så overbevisende i stemmeføringen som muligt og håbe på, at det ærede medlem vil tro mig, når jeg siger, at vi til stadighed er opmærksom på dette. Jeg tror, jeg tør sige, at vi har taget initiativer i dansk udenrigspolitik, i hvert fald i større udstrækning end tidligere. Jeg mindes i hvert fald fra min ungdom perioder, hvor dansk udenrigstjenestes fornemste opgave var at ligge „tot“ over for, hvad der skete i verden.

(Kort bemærkning).

Erik Kragh: Jeg vil gerne til det ærede medlem hr. Aksel Larsen sige, at jeg sagde ikke noget om, at man havde givet 3 syd-